

Bille: Efter de Udtalelser, som ere faldne, navnlig ogsaa fra den høitærede Finantsministers Side, vil det naturligtviis være fuldstændigt haabløst for et enkelt Medlem at tage Ordet mod det Princip, som det ærede Udvalg har søgt at nedlægge i Loven. Om dette udtalte den ærede Ordfører sig med en priisværdig Korthed, idet han meente, at hele Thinget vilde være glad ved, at Udvalget havde søgt at affkaffe det Princip, hvorefter Staten hidtil har ansat sine Tjenere, i denne nye Sort af Tjeneste. Smidlertid troer jeg dog at turde bemærke, at denne Appel til den almindelige Tilfredshed i Virkeligheden ikke kan være tilstrækkelig, og endnu mindre kan den Grund slaae til, at der her er Tale om en ny Sort af Statstjenere. Er det nemlig et i det Hele taget rigtigt og forstandigt Princip, hvorefter Staten ellers ansætter sine Tjenere, nemlig at den giver dem, som indtage mere ansvarsfulde Stillinger, kongelig Ansættelse og Pensioneret, saa er dette Princip ligesaa rigtigt for en ny Art af Statstjenere, som for enhver Art af de gamle Statstjenere. Telegraphtjenesten indeholder i sig ikke Nogetsomhelst, der kan lede til at fravige de Grundsætninger, som forøvrigt i Statsstyrelsen ansees for de rigtige og hensigtsmæssige. Saa længe endnu den hele Institution var i sin Barndom, saalænge Ingen endnu vidste, hvilken Udvikling den vilde faae, og saalænge det stod hen som tvivlsomt, hvorvidt denne Virksomhed skulde være privat eller lægges i Statens Hænder — paa et slikt Tidspunkt var det rigtigt at træffe Foranstaltninger, der undgik at bebyrde Staten fremtidigt med Pensioner, som maastee ikke vilde komme til at svare til nogen virkelig ydet Gjerning; men efterat det i alle Lande er erkjendt, at Telegraphen er en Institution, som Staten efter sin Natur bør tage i sin Haand, efterat man har seet, at man selv i et Land som England, hvor man just stræber efter at give den private Virksomhed den størst mulige Frihed til at røre sig, har anseet det for det Offer værd at kjøbe samtlige private Telegrapher, for at henlægge deres hele Ledelse under Staten — nu er det en given Sag, at vi her have med en Institution at gjøre, der ligesaa meget som

Postvæsenet for det Offentliges Skyld bør være under Statens Ledelse. Her i Landet indtræder der paa dette Omraade da nøiagtigt det samme Forhold, som med Hensyn til ethvert andet, og jeg skjønner ikke rettere, end at man gjør sig skyldig i en Tilfidesættelse af en enkelt Tjenestegreen i Forhold til andre Tjenestegrene, ved saaledes at udelade den af de almindelige Regler, som Staten følger. Dernæst maa jeg gjøre opmærksom paa, at det ialfald er et aldeles uskyldigtgjørende Vederlag, som Udvalget har søgt at yde for den saaledes borttagne Pensioneret, idet det har ladet de Satter staae, som under andre Forudsætninger være foreslaaede af Ministeriet. Det er under tidligere Røntningsforhandlinger den ene Gang efter den anden, og med fuld Føie, blevet fremhævet, at der i den kongelige Udnævnelse og i Pensioneretretten laa et saa betydeligt Tillæg til de Satter, hvorefter Røntningerne normeres, at det paa ingen Maade kan siges, at man nu giver Erstatning ved blot at blive staaende ved det af Ministeriet i Loven foreslaaede, som gaaer ud fra ganske andre Forudsætninger. Smidlertid, jeg skal vende tilbage til det, hvormed jeg begyndte, at det er aldeles haabløst for et enkelt Medlem at føre Ordet i saa Henseende, naar Regeringen — om end kun modstræbende — giver saameget efter, som den høitærede Finantsminister allerede har gjort, thi saa kan intet Medlem vente at udrette mere, end det at nedlægge en bestemt Protest og at udtale en Sætning, som Fremtiden nok skal godkjende, nemlig at det er urigtigt og til Skade for Statens Læve, paa dette Omraade at fravige de Grundsætninger, som man ellers følger. Hvis det var en rigtig Tanke, som Udvalget er gaaet ud fra, saa burde den finde Anvendelse paa hele Statstjenesten, og saa maatte den faae den mindgaaelige Følge, at alle Røntninger maatte undergaae en tilsvarende Forhøielse. — Det er i dette Lovforslag bestemt, at Alt, hvad der vedrører Medhjælp ved de enkelte Stationer, særlig ogsaa ved Stationen i Kjøbenhavn, vil blive bevilget ved de aarlige Finantslove. Ikke destomindre maa jeg maastee benytte den Leilighed, som nærværende Lovforslag giver, til at henstille til den høitærede Ministers